

DEPARTAMENTUL DE STUDII PARLAMENTARE ȘI POLITICI UE
DIRECȚIA STUDII ȘI DOCUMENTARE LEGISLATIVĂ

**ATRIBUȚIILE ȘI
COMPETENȚELE
ÎNȚREPRINDERILOR PUBLICE
DE GESTIONARE A
TERENURILOR FORESTIERE**

studiu documentar

aprilie 2023

Lucrările elaborate în cadrul Direcției studii și documentare legislativă au caracter documentar și nu reprezintă punctul de vedere al Camerei Deputaților. Documentele legislative oficiale au fost consultate în limba de origine, iar traducerea informațiilor relevante selectate nu reprezintă o traducere oficială, fiind furnizată ca un mijloc de înțelegere a unui document original, scris în altă limbă. Baza de date cuprinzând totalitatea studiilor elaborate de Direcția studii și documentare legislativă poate fi accesată prin intermediul paginii de Intranet a Camerei Deputaților la adresa:

<http://www.cdep.ro/infoparl/dip.studii?par1=2021>

Documentare și sinteză: Any-Mary JULA
Consilier parlamentar, Direcția studii și documentare legislativă
Palatul Parlamentului, str. Izvor nr.2-4, sect.5, București
Tel: 021.316.03.65; 021.414.13.50/ 51, Interior 1350/1349, camera 5070
E-mail: doc@cdep.ro

CUPRINS

ATRIBUȚIILE ȘI COMPETENȚELE ÎNTREPRINDERILOR PUBLICE DE GESTIONARE A TERENURILOR FORESTIERE	1
AUSTRIA	6
BELGIA	7
BULGARIA	9
CEHIA	10
DANEMARCA	12
FINLANDA	12
FRANȚA	14
GERMANIA	17
GRECIA	19
POLONIA	20
SLOVACIA	22
SPANIA	23
SUEDIA	24
UNGARIA	26
REGIMUL EXPLOATĂRII PRODUSELOR PĂDURII – FRUCTE DE PĂDURE, CIUPERCI, PLANTE MEDICINALE	27
BIBLIOGRAFIE	30

Considerații generale

Pădurile din Uniunea Europeană ocupă 158 de milioane de hectare (respectiv 5% din totalul terenurilor forestiere mondiale). În total, pădurile acoperă aproximativ 37,7 % din suprafața terestră a UE; un număr de șase state membre cu cele mai mari zone împădurite (Suedia, Finlanda, Spania, Franța, Germania și Polonia) dețin două treimi din suprafețele împădurite ale UE. La nivelul statelor, suprafața împădurită variază foarte mult: Finlanda, Suedia și Slovenia sunt acoperite de păduri în proporție de aproape 60 %, în vreme ce în Țările de Jos proporția este de numai 8,9%. În plus, spre deosebire de numeroase alte regiuni ale lumii în care despăduririle constituie o problemă majoră, suprafața forestieră a UE crește progresiv (a crescut cu aproximativ 11 milioane de hectare între 1990 și 2010, ca urmare atât a expansiunii naturale, cât și a eforturilor umane).

Tipurile de păduri din UE reflectă diversitatea geo-climatică (existând păduri boreale, păduri de conifere - păduri alpine, păduri de foioase etc.); distribuția depinde în special de climă, sol, altitudine și relief. Doar 4% dintre păduri nu au fost modificate antropice, 8% reprezintă plantații, iar restul aparține categoriei pădurilor „semi-naturale”, adică modelate de om. Ar trebui remarcat faptul că pădurile europene sunt în cea mai mare parte deținute de proprietari privați (aproximativ 60% din terenurile împădurite, comparativ cu 40%,cât reprezintă pădurile publice / aflate în domeniul statului sau ale comunităților).

Proprietatea pădurilor diferă și ea în ponderi (proprietatea de stat fiind mai augmentată în fostele state socialiste, însă nu este o regulă generală). În unele zone, un număr tot mai mare de „noi” proprietari de păduri dețin, în general parcele mici și nu au cunoștințe adecvate de silvicultură sau din domeniul economiei forestiere și nu au nicio capacitate sau un interes specific de a-și gestiona pădurile în termeni de sustenabilitate (în afara unei marje preconizate), în timp ce în cazul altor categorii de noi proprietari (comunitari și privați) se observă un interes sporit în ceea ce privește managementul pădurilor, pe principii economice. Acesta este rezultatul evoluțiilor societale și politice, inclusiv al schimbărilor structurale din agricultură, schimbărilor petrecute în stilul de viață, precum și urmare a politicilor de restituire, privatizare și descentralizare. Interacțiunile dintre tipul de proprietate și modul de gestionare a pădurilor și/sau politicile în domeniu sunt de o importanță fundamentală în înțelegerea și modelarea silviculturii, dar reprezintă un domeniu de cercetare nu de puține ori neglijat.

Structura proprietății la nivelul UE arată că 53,5% dintre păduri sunt publice (parcuri naturale, păduri deținute de municipalități / comunități) și/sau în domeniul statului, în vreme ce 46,5% sunt în proprietate privată. La nivelul statelor găsim o variație puternică complementară diferențelor regionale specifice în ceea ce privește ponderile pădurilor publice și private. În timp ce proprietatea privată domină în mod clar în regiunile vest-europene (Centru-Vest, Sud-Vest și Nordul Europei) în Europa Central-Est și de Sud-Est situația este la polul opus, chiar și după ce procesele de restituire aproape s-au încheiat în majoritatea

acestor țări. În Europa de Nord, aproximativ 70% din păduri sunt în proprietate privată, în timp ce în Europa de Sud-Est peste 80% sunt publice și/sau ale statului (în proprietatea statului). În unele țări, pădurile sunt aproape exclusiv în proprietate publică.

Exploatațiile forestiere publice sunt, în medie, mult mai mari decât cele private. Exploatații mai mici tind să se găsească în Europa de Sud-Est, iar altele mai mari în Europa de Nord. Pădurile publice sunt în mare parte exploatații municipale/comunale și de stat (pădurile de stat sunt uneori împărțite în unități mai mici, în scopul gestionării). Majoritatea exploatațiilor publice din Europa (20.342 exploatații raportate de 19 țări) au o dimensiune între 11 și 500 ha, în timp ce marea majoritate a proprietăților forestiere private (aproape două milioane de exploatații raportate de 18 țări) aparțin clasei de mărime de până la 10 ha, adesea rezultat al împărțirii moștenirii.

Gestionarea pădurilor publice este realizată în principal de întreprinderi sau companii publice/ de stat. Cercetarea, inventarierea și planificarea managementului forestier au de obicei structuri independente specifice, sub autoritatea unui minister. În ceea ce privește tendințele din ultimii cinci ani, jumătate dintre țările raportoare au menționat reorganizări administrative și restricții privind bugetele și personalul. Din ce în ce mai mult, cercetările legate de păduri se concentrează pe probleme emergente, inclusiv adaptarea la schimbările climatice și prevenirea riscurilor, precum și pe aspectele sociale și bioeconomie.

Cadrul instituțional silvic include responsabilitățile și competențele diferitelor organisme publice și private la diferite niveluri, inclusiv configurarea administrativă a politicii forestiere și implementarea acesteia, organizarea managementului forestier public și cercetarea și educația în domeniul forestier.

Ministerele naționale și sub-naționale (landuri, regiuni, municipalități etc.) au un rol important în formarea și implementarea politicilor forestiere. În conformitate cu sistemele politice existente, acest rol poate fi transferat unor/altor organisme la nivel subnațional sau regional sau unor agenții guvernamentale separate. De asemenea, supravegherea legislativă și punerea în aplicare sunt de obicei concentrate la nivelul guvernului central, în rare ocazii la nivel subnațional sau la nivelul unor organe guvernamentale separate. Sprijinul pentru managementul privat al pădurilor este gestionat în proporții aproximativ egale de către ministerele naționale, ministerele subnaționale sau alte organisme guvernamentale sau neguvernamentale.

AUSTRIA

Austria are puțin sub 50% din suprafața națională acoperită de păduri. Legea de bază a pădurilor a fost adoptată în 1975¹. Austria are un program forestier național (NFP), facilitat de Ministerul Federal pentru Durabilitate și Turism. Planul Forestier Național a stat la baza unei strategii forestiere ample, publicate în 2016.

Suprafața pădurii s-a extins lent, dar constant, iar acum reprezintă 47,3% din suprafața totală a țării. În ultimii douăzeci și cinci de ani, stocul în creștere și biomasa supraterană s-au extins, de asemenea, în mod constant.

Multe păduri se află în zonele montane, ceea ce face ca funcția de protecție să fie o prioritate majoră. Aproape 40% din păduri și alte terenuri împădurite sunt considerate păduri de protecție, 20% sunt considerate importante pentru sol, apă și alte funcții ale ecosistemului forestier și 19% pentru protejarea infrastructurii și a resurselor naturale gestionate. Cu toate acestea, cele două categorii se suprapun, deci cifrele agregate sunt mai mari decât reiese din cifrele amintite. Aproximativ 22% din pădurile austriece și alte terenuri împădurite sunt conservate pentru biodiversitate. Aproape 120 mii ha de pădure și alte terenuri împădurite sunt considerate „netulburate de om”.

Pădurile Federale Austriece SC gestionează aproximativ 16% din suprafața forestieră.

Întreprinderea Forestieră de Stat din Austria (Österreichische Bundesforste AG) este o societate pe acțiuni cu un singur acționar, Republica Austria². Ponderea pădurilor marginale productive (păduri de protecție) este destul de mare ca urmare a istoriei antreprenoriale în domeniu (majoritatea pădurilor se află în zone muntoase). Pădurile de protecție montană cu valoare economică scăzută, dar cu semnificație mare pentru protecția împotriva hazardului natural, au fost în mod tradițional deținute de monarhie, din cauza resurselor minerale subterane (mine de sare și de minereuri feroase/ neferoase). Pe lângă operațiunile tehnice ce țin de primul aspect, și operațiunile forestiere se externalizează întreprinderilor. Această decizie se bazează pe o evaluare economică riguroasă și implică companiile de înaltă specializare.

Practic, gospodărirea pădurilor private se face de către proprietari. Acest lucru se aplică tuturor categoriilor (proprietatea privată mare / mică dar și pentru proprietatea publică /comunitară). Proprietarii de păduri din fermele mici efectuează ei înșiși planificarea managementului și operațiunile; exploatațiile mai mari (dacă proprietarul nu este un pădurar calificat și o face el însuși) angajează silvicultori profesioniști pentru a-și gestiona proprietatea. De asemenea, au adesea niște muncitori angajați, deși în zilele noastre lucrările forestiere sunt de obicei externalizate către antreprenori. Legea forestieră cere chiar ca exploatațiile forestiere de la o anumită dimensiune în sus să fie gestionate de către pădurari instruiți și autorizați de stat (Förster / Forstwirte mit Staatsprüfung).

Proprietarii privați de păduri primesc sprijin *via* servicii de consultanță și subvenții din partea autorităților naționale, precum și a camerelor de agricultură. Toți proprietarii de păduri

¹ https://foresteurope.org/wp-content/uploads/2016/08/SoEF_2020.pdf

² https://facesmap.boku.ac.at/library/FP1201_Country%20Report_AUSTRIA.pdf

sunt obligați să fie membri ai camerelor de agricultură (care activează ca un grup de interes obligatoriu de consultat în procesul de elaborare a politicilor, dar care oferă și consultanță și expertiză în plan mai general).

BELGIA

Belgia are aproximativ 23% din teritoriul național acoperit de păduri. Guvernele regionale (subnaționale) (Bruxelles, Flandra, Wallonia) au autoritate și competență deplină în ceea ce privește pădurile și politica în domeniul mediului și naturii, astfel încât politicile și instituțiile variază în interiorul țării. Inventarele forestiere regionale au loc regulat, pe baza unei colectări continue de date.

O nouă viziune pe termen lung pentru politicile în domeniul pădurilor din Flandra, bazată pe un proces care a implicat participarea părților interesate, a fost finalizată în 2017 și publicată (ca document programatic) în anul 2018. Procese similare sunt în desfășurare în Bruxelles și Valonia. Aproximativ 47% din pădurile din Flandra și Bruxelles sunt gestionate în baza unui model de plan de management. Planurile de management forestier sunt obligatorii în regiunea Bruxelles (dar doar parțial obligatorii în Flandra și Valonia).

Suprafața pădurii a fost stabilă de mulți ani - în limitele fiabilității statistice - în timp ce stocul în creștere și biomasa supraterană au crescut.

Valonia este de departe cea mai împădurită regiune a Belgiei. Aproape 80% din pădurile Belgiei sunt situate aici. În Flandra, pădurile reprezintă cca 10% din suprafața regiunii.

Date relevante:

- acoperire forestieră sau proporție din terenul forestier pe întreg teritoriul valon: 33%;
- pădure privată: 286.950 ha (52%);
- pădure publică: 267.050 ha (48%);
- pădure de foioase: 256.250 ha (53%);
- pădure de conifere: 223.500 ha (47%).

Pentru pădurile aflate în proprietate publică avem următoarele tipuri de proprietate (este vorba de 267.050 ha):

- Proprietăți comunale (municipalități locale): 196.900 ha (35,5%);
- Proprietăți ale regiunii Valonia: 55.350 ha (10,0%);
- Altele (zone militare, administrații bisericești, ajutor social public centre etc.): 14.800 ha (2,7%).

Suprafața acoperită de păduri este estimată la 692.916 ha, ceea ce reprezintă 22,7% din teritoriu. Pădurile private au dimensiuni mici și sunt subdivizate. Într-adevăr, există peste 100.000 de proprietari individuali, ceea ce echivalează cu o exploatare medie de aproximativ 3 ha.

Atât statul cât și comunele au registre de proprietate forestieră pentru întreg teritoriul lor de responsabilitate, din care se pot colecta date privind structura pădurilor; pentru pădurile private nu există informații uniforme (și de încredere) la nivelul întreprinderilor individuale.

Acest lucru arată că, aproape 100.000 de proprietari (92%) dețin mai puțin de 5 ha și că, aceste mici exploatații cuprind 25% din suprafața totală a pădurii private. Jumătate dintre proprietari dețin mai puțin de 0,5 ha, și nu se consideră proprietari de pădure.

La nivel regional, definițiile fiecărei proprietăți de pădure sunt după cum urmează:

- 1) Regiunea valonă: păduri deținute de Regiunea Valonă („păduri de stat”);
- 2) Provinci: păduri deținute de provincii (Brabant Valon, Hainaut, Liège, Luxemburg, Namur);
- 3) Comune: păduri aflate în proprietatea comunelor;
- 4) Administrația bisericii („*Fabrica bisericii*”): păduri deținute de administrația bisericească (la nivel comunal);
- 5) Administrație socială (Centre Public d’Aide Sociale - „CPAS”): păduri deținute de administrația socială (nivel comunal);
- 6) Armată: păduri deținute de armată (nivel federal);
- 7) Proprietari privați: păduri deținute de proprietari privați (persoane fizice sau juridice de drept privat).

Categoriile de la (1) la (6) se numesc „păduri publice”. Aceste păduri sunt administrate de Serviciul Forestier Valon, care este un serviciu public de nivel regional.

Acesta:

- asigură durabilitatea și calitatea patrimoniului forestier.
- gestionează și îmbunătățește resursele forestiere, de la semințe până la arborii maturi;
- realizează inventarul forestier;
- informarea, educarea și consilierea proprietarilor publici și privați fac parte din misiunile acesteia, precum și acordarea de asistență în chestiuni silvice.
- asigura managementul pădurilor și ariilor protejate aparținând proprietarilor publici;
- întocmește planuri de dezvoltare a pădurilor care beneficiază de regimul forestier și rezervațiile naturale de stat.

Natuurinvest este furnizorul de servicii din regiunea Flandra care generează resurse utilizând natura și resursele acesteia. Natuurinvest investește aceste resurse în programe de educare și de promovare a politicilor privind natura.

Houtverkoop (trad lit ”vânzarea de cherestea,”) organizează anual vânzarea publică a lemnului din domeniul pădurilor Natuurinvest. Cantitatea anuală este în medie de 100.000m³ de lemn. Vânzarea lemnului este principala sursă (comercială) de venit pentru Natuurinvest (acest venit se reinvestește în același profil de activitate).

Prin Natuurlocaties, Natuurinvest își diversifică aria de activitate - împreună cu antreprenori privați și cu parteneri guvernamentali, Natuurlocaties pune la dispoziție clădiri și locații speciale ale Natuurinvest pentru concesiuni imobiliare, întâlniri, evenimente, ședințe foto și înregistrări - film. Așadar Natuurlocaties creează resurse care ajută la realizarea obiectivelor Natuurinvest. Entitatea colaborează cu structurile guvernamentale, cu societatea civilă și cu mediile antreprenoriale în demersurile sale privind natura.

BULGARIA

Bulgaria are aproape 36% din suprafață acoperită de pădure. [Legea Pădurilor](#) a fost promulgată în 2011 și a fost recent modificată³.

Suprafața pădurilor a crescut constant, la fel ca și stocul în creștere la hectar, care acum este de aproape 200m³/ha, cu aproximativ 60% mai mult decât în 1990. De asemenea, stocul de biomasă supratrană a crescut cu ritmuri de peste 1% pe an.

Structura proprietății în sectorul forestier: de stat, municipală sau privată. Regimul de proprietate este reglementat de Constituția și de legislația Republicii Bulgaria, care garantează drepturi egale fiecărui proprietar și asigură: responsabilități egale, imunitatea drepturilor de proprietate și independența activității economice.

Procesul de restituire a proprietății forestiere a început de la adoptarea Legii Pădurilor și a Legii pentru refacerea pădurilor și a terenurilor forestiere de la finele anului 1997 (sfârșitul termenului de revendicare a fost la sfârșitul anului 1999).

Procesul de refacere a proprietății pădurilor este considerat încheiat. Ponderea pădurilor conform cerințelor Legii pentru refacerea proprietății pădurilor și terenurilor forestiere (în %) este următoarea:

- Statul bulgar – 74,1%;
- Întreprinderi forestiere, cu rol educațional și/sau experimental – 0,3%;
- Persoane fizice private – 10,2%;
- Persoane juridice private – 0,7%;
- Municipalități – 12,2%;
- Culte religioase – 0,6%;
- Altele – 2.2%.

Pădurile de stat sunt administrate de diferitele structuri aflate în jurisdicția Ministerului Agriculturii (denumire schimbată de mai multe ori în perioada din 1990 până în prezent) (Direcțiile Regionale Silvice, Întreprinderile forestiere de Stat, Întreprinderile Silvice de Stat și Întreprinderile de Stat de Vânătoare), de către Ministerul Mediului și Apelor (Rezervații și Parcuri Naționale) și de către Universitatea de Silvicultură (care are două Întreprinderi Forestiere Educaționale și Experimentale).

³ <https://parliament.bg/bg/laws/ID/164662>

Potrivit Legii privind proprietatea statului, proprietatea de stat (și proprietatea forestieră inclusiv) este împărțită în proprietate publică de stat și proprietate privată de stat.

Pentru desfășurarea diferitelor activități silvice conform Legii Comerciale s-au înființat mai multe firme diferite, în mare parte private – pentru recoltare, pentru activități silvice, pentru inventariere forestieră, pentru cules de plante medicinale, ciuperci etc.

Cadrul instituțional operativ în sectorul forestier de după 2011 se bazează pe noua Lege a Pădurilor, care nu are un corespondent în istoria de peste 130 de ani a pădurilor din Bulgaria⁴. În calitate de proprietar principal al teritoriilor forestiere din Bulgaria – statul (71%, fără parcuri naționale) a creat aparent două ramuri funcționale cu o bază comună – Ministerul Agriculturii și Alimentației, respectiv cu separarea funcțiilor de control și de administrare de funcțiile de business/ afaceri, legate de managementul direct al terenurilor forestiere.

Implementarea funcțiilor de control și administrare este angajată către AEF (Agenția Forestieră Executivă) finanțată de la bugetul de stat, iar funcțiile de exploatare a pădurilor aflate în proprietatea statului sunt încredințate întreprinderilor forestiere de stat, finanțate din veniturile provenite din activitatea de exploatare. În plus, este reglementat și cadrul privind capitalul propriu pentru toate tipurile de proprietate / terenuri forestiere și se acordă drepturi și obligații relevante proprietarilor non-statali de păduri.

Scopul principal al acestui cadru instituțional este independența financiară și de management a ambelor ramuri funcționale, pentru a obține rezultate mai bune, pe de o parte, pentru protecția pădurilor, iar pe de altă parte pentru a obține rezultate financiare stabile, care să permită îndeplinirea activităților proiectate.

Ca urmare a ultimei reforme structurale din sectorul forestier de stat aferent EFA, cadrul operațional cuprinde administrația forestieră de stat cu funcții de control și structurile acestora – direcțiile regionale silvice (RFD) și secțiile teritoriale de specialitate (STS), precum și întreprinderile forestiere de stat, separate de structura / profilul de activitate SFE – unități de afaceri, care implementează funcțiile de gestionare a terenurilor forestiere de stat. În acest fel, EFA și structurile sale nu participă direct sau indirect la managementul întreprinderilor forestiere de stat, deci funcțiile pe care le exercită asupra tuturor terenurilor forestiere sunt, în principal, de control.

CEHIA

Cehia are o acoperire forestieră națională de aproximativ 35%. Actuala Lege a Pădurilor a fost adoptată în 1995 și a fost modificată cel mai recent în anul 2019.

În Cehia există un sistem coerent de monitorizare al pădurilor și, periodic, sunt emise rapoarte privind starea gestionării durabile. Toate pădurile din Cehia sunt organizate în baza unui plan de management, care are un caracter obligatoriu.

⁴ https://facesmap.boku.ac.at/library/FP1201_Country%20Report_BULGARIA.pdf

Peste 29% din păduri sunt protejate pentru conservarea biodiversității, în timp ce peste 10% au funcții de protecție desemnate. Aproape zece mii de hectare de pădure sunt considerate „netulburate de om”. Prelevarea lemnului a crescut constant, ajungând la 19,4 milioane m³ în 2017.

Aproximativ 47% din pădurile deținute de stat sunt administrate de întreprinderea de stat [Lesy České republiky](#) (Lesy ČR), cu sediul în Hradec Králové (înființată la 1 ianuarie 1992 de către Ministerul Agriculturii al Republicii Cehe). Scopul principal al activității rezidă în administrarea celor 1,2 milioane de hectare forestiere aflate în proprietatea Republicii Cehe și întreținerea a aproape 38.000 km de cursuri de apă și pârauri de munte. Activitatea majoră a Lesy ČR se concentrează pe conservarea pădurilor, protecția și îngrijirea lor ca resursă /comoară națională, monitorizarea tuturor funcțiilor pădurilor și sprijinirea gestionării durabile a pădurilor. În medie, producția anuală de lemn variază între 7,5 și 8 milioane m³, ceea ce este substanțial mai puțin raportat la creșterea anuală a pădurilor.

Lesy ČR este împărțită în diverse sectoare și unități organizaționale, cum ar fi întreprinderile forestiere, o fabrică de producție de semințe, administrațiile cursurilor de apă și sediile centrale regionale. În subordinea centralelor regionale se află administrațiile forestiere.

Pe 8% din suprafața pădurilor administrate întreprinderea organizează activități forestiere sub conducere proprie prin intermediul a patru întreprinderi silvice administrate direct. Pe restul de 92% din suprafața (72 de administrații silvice), activitățile forestiere sunt asigurate de entități antreprenoriale în baza unei relații contractuale rezultate din depunerea de oferte publice competitive. Suprafața medie a unei întreprinderi forestiere se ridică la aproximativ 20.000 de hectare de pădure, în timp ce suprafața unei administrații forestiere ajunge la aproximativ 16.000 de hectare de pădure.

LČR este cel mai important administrator al zonelor aflate sub regim special de protecție a naturii din Republica Cehă.

Peste 30% din suprafața pe care LČR este autorizată să o gestioneze face parte din ariile protejate la scară largă (zone de peisaj protejat). În plus, alte 4% fac parte din ariile protejate la scară mică, adică rezervații naturale naționale, monumente naturale naționale, rezervații naturale și monumente naturale.

Parcurile naturale (în afara ariilor de peisaj protejat) protejează caracterul peisajului și acoperă încă 20% din suprafețe, pe care LČR este autorizată să le gestioneze.

De mulți ani, LČR participă activ la salvarea și sprijinirea unor grupuri selectate de organisme, în principal specii de arbori rari din punct de vedere natural, păsări de pradă și bufnițe, păsări galinacee de pădure, păsări cântătoare etc.

În 2004, LČR a inițiat înființarea unui trust caritabil numit Rezervația Biosferei Moravia Inferioară, care operează în rezervația cu același nume și aprobată de UNESCO în Moravia de Sud⁵.

⁵ www.dolnimorava.org

În conformitate cu [Legea silviculturii](#) din 1995, managerul districtual competent al Pădurilor din Republica Cehă desfășoară activitățile specifice unui administrator de pădure profesionist (OLH) în mod gratuit chiar și pentru acei proprietari de păduri cu o suprafață de până la 50 ha care nu își aleg propriul administrator de pădure (profesionist). Proprietarii de păduri non-statale mai mari trebuie să organizeze ei înșiși această activitate cu o persoană calificată.

DANEMARCA

Pădurile daneze cuprind păduri deținute de stat, gestionate de unitățile locale ale Agenției pentru Natură, precum și pădurile aflate în proprietate privată.

În Danemarca există oficial 608.078 ha de pădure, ceea ce corespunde la 14,1% din suprafața teritoriului național. Pădurile sunt răspândite neuniform - o parte importantă a pădurilor se află de-a lungul zonei înalte a Jutlandei, în nordul Zeelandei și pe Bornholm. Există o varietate păduri mai mici în apropierea orașelor / localităților.

Statul deține o suprafață de pădure de 200.000 ha.

Actuala [Lege a Pădurilor](#) a fost adoptată de parlamentul danez în 2004 și a fost modificată cel mai recent în 2019. În 2018, a fost publicat un nou Program Național de Păduri, care înlocuiește fostul NFP din 2002.

[Agenția Daneză pentru Natură](#) este o agenție aflată în subordinea Ministerului Mediului din Danemarca, care gestionează și implementează politicile și măsurile cu privire la păduri, zone naturale aflate în proprietatea statului și zonele costiere ale Danemarcei

Agenția Daneză pentru Natură are atribuții practice și în domeniul vânătoriei și al managementului vânatului precum și proiecte specifice de promovare a activității în aer liber și în natură - adesea în colaborare cu alte autorități, organizații și voluntare.

FINLANDA

Finlanda are aproape 74% din teritoriul național acoperit de păduri. Are un PFN (plan forestier național) revizuit în mod regulat. [Legea Pădurilor](#) a fost adoptată de Parlament în 1996 și a fost modificată cel mai recent în 2014. Există un inventar forestier național actualizat continuu. Toate pădurile finlandeze sunt gestionate în baza unui plan de management⁶.

S-au înregistrat puține schimbări/ fluctuații în suprafața împădurită în ultimii ani. Peste 18% din păduri și terenurile împădurite din Finlanda sunt protejate pentru biodiversitate, în timp ce puțin peste 1% este desemnată ca fiind pădure de protecție. Puțin peste 200 de mii de ha de pădure sunt considerate „netulburate de om”.

⁶ https://foresteurope.org/wp-content/uploads/2016/08/SoEF_2020.pdf

Finlanda este un actor important pe piețele internaționale de produse forestiere.

În Finlanda, proprietatea asupra terenurilor forestiere nu este restricționată; atât persoanele fizice, cât și persoanele juridice pot deține terenuri forestiere. Cel mai mare grup de proprietari de păduri din Finlanda este format din proprietari privați, care dețin 60% din totalul pădurilor.

Pădurile de stat controlate de Metsähallitus acoperă un sfert din totalul pădurilor Finlandei. Companiile forestiere dețin aproximativ 10% din terenul forestier, iar restul de aproximativ 5% este împărțit între municipalități, parohii, fundații și pădurile deținute în comun.

Scopul [Legii forestiere finlandeze \(1093/1996\)](#) este, conform secțiunii 1 din lege, de a promova gestionarea și utilizarea durabile din punct de vedere financiar, ecologic și social a pădurilor, astfel încât acestea să ofere profit lucrativ durabil, menținând în același timp biodiversitatea. Legea Pădurilor nu obligă proprietarii de păduri să-și taie pădurile.

[Metsähallitus](#) este o întreprindere de stat ale cărei sarcini sunt împărțite în activități de afaceri și în principal sarcini de administrație publică finanțate de la buget. Metsähallitus utilizează și gestionează o treime din suprafețele de pământ și apă ale Finlandei⁷.

Metsähallitus aplică o abordare bazată pe conceptele de ecosistem și de bioeconomie pentru a promova utilizarea durabilă a resurselor naturale și conservarea naturii și pentru a oferi bunăstare generațiilor prezente și viitoare. Reconcilierea durabilității ecologice, financiare, sociale și culturale se află în centrul responsabilităților Metsähallitus.

Metsähallitus ca întreprindere de stat care furnizează servicii de mediu se adresează unei baze diverse de clienți, de la persoane private până la companii importante.

Obiectivele anuale sunt aprobate de Parlament ca parte a elaborării/ aprobării bugetului guvernului central. Ministerul Agriculturii și Pădurilor este responsabil pentru redactarea ghidului de performanță. În cadrul atribuțiilor sale, Ministerul Mediului conduce și serviciile ce țin de administrației publice a Metsähallitus.

Operațiunile de afaceri includ gestionarea durabilă și utilizarea pădurilor deținute de stat, producția și vânzarea de semințe de arbori forestieri, precum și activități de leasing, vânzare și dezvoltare imobiliară în terenuri și zone de apă deținute de stat. Metsähallitus creează diverse oportunități de afaceri pe terenurile deținute de stat și permite înlocuirea materiilor prime și a combustibililor fosili cu lemn și energie eoliană produse în mod durabil.

Serviciile administrației publice ale Metsähallitus (Parks & Wildlife Finland) sunt gestionate de National Parks Finland și Wildlife Service Finland. Sarcinile acestora includ gestionarea aproape tuturor ariilor de conservare a naturii și a zeci de situri de patrimoniu cultural din Finlanda, protejarea multor specii pe cale de dispariție, furnizarea de servicii de bază gratuite pentru drumeții, oferirea de oportunități de vânătoare și pescuit prin vânzarea de permise pentru aceste activități și utilizarea veniturilor din permise pentru promovarea

⁷ <https://www.metsa.fi/en/about-us/compliance-and-governance/>

vânătorii și pescuitului durabil. Sarcinile acestora includ, de asemenea, supravegherea sălbăticiiei în zonele deținute de stat (Finlanda are un număr de 41 de rezervații naturale).

Serviciile administrației publice sunt gestionate separat de operațiunile de afaceri și finanțate din fonduri alocate la bugetul de stat și venituri din vânzarea autorizațiilor.

Metsähallitus este o întreprindere de stat la care se face referire în secțiunea 84(4) din Constituția Finlandei. Prevederile legislative aplicabile activităților sale sunt cuprinse în Legea privind Metsähallitus și Legea privind Metsähallitus Forestry Ltd. Legea generală a întreprinderilor de stat din 2010 nu se aplică Metsähallitus.

Metsähallitus operează sub conducerea și în sectorul administrativ al Ministerului Agriculturii și Pădurilor. Ministerul Mediului conduce Metsähallitus pentru partea din atribuțiile administrației publice din competența acestui minister.

FRANȚA

Franța are aproximativ 31% din teritoriul său național acoperit de păduri. Cadrul de reglementare pentru păduri este reprezentat de [Codul Silvic](#), promulgat pentru prima dată în 1827 și revizuit continuu de atunci, precum și [Loi d'avenir pour l'alimentation, l'agriculture et la forêt](#) (Legea pentru viitorul alimentației, agriculturii și pădurilor) promulgată în 2016. Este în plină desfășurare un proces de elaborarea al unui program național în materie forestieră (a fost pregătit un nou PFN pentru perioada 2016-2026⁸). Din 1958 există un proces național continuu de inventariere forestieră. Aproximativ 45% din pădurile franceze sunt supuse unui plan de management sau unui instrument echivalent, care este obligatoriu pentru anumite categorii de păduri. Aproximativ 47% din pădurile franceze sunt reglementate sub sisteme de certificare de către terți, mai ales de PEFC.

Aproape 37% din pădurile franceze sunt raportate ca arii protejate pentru conservarea biodiversității (MCPFE Clasele 1 și 2), în timp ce aproape 7% sunt desemnate drept păduri de protecție (MCPFE Clasa 3). Toate pădurile din Franța sunt considerate „semi-naturale”. În ultimele decenii, tăierile/ îndeptările de masă lemnoasă au fluctuat între 50 și 65 milioane m³. În 2015, raportat la pădurile disponibile pentru aprovizionarea cu lemn, tăierile au reprezentat 60% din creșterea anuală netă.

La ONF (*Office national des forêts*) unul dintre obiective este promovarea împăduririlor în circuit complet (de la crearea de bănci de semințe și pepiniere la operațiunile silvice necesare plantațiilor noi, monitorizării celor existente etc)⁹.

În parteneriat cu ONF, municipalitățile au un rol esențial în implementarea politicii forestiere și în structurarea sectorului forestier local. Acest parteneriat s-a concretizat prin semnarea contractului Stat-ONF-FNCOFOR pe perioada 2016-2020 și a Cartei forestiere municipale (14 decembrie 2016).

⁸ <https://agriculture.gouv.fr/le-programme-national-de-la-foret-et-du-bois-2016-2026>

⁹ <https://eustafor.eu/members/office-national-des-forets-onf/>

În aplicarea Codului silvic și a politicilor naționale și europene de mediu, regimul silvic stabilește un set de principii care vizează asigurarea conservării și dezvoltării patrimoniului forestier al autorităților locale, al instituțiilor publice și a statului. Implementarea acestui cadru este încredințată prin lege unui singur operator, ONF, responsabil cu garantarea gospodăririi durabile a ariilor naturale, cu păstrarea intereselor proprietarului.

Pentru a se aplica regimul silvic, parcelele vizate trebuie să facă obiectul unei proceduri de dublă dezbatere - între ONF și comunitate. Comunitatea, la rândul său, deliberează în două rânduri dacă dorește să aplice pentru regimul respectiv/ încadrarea respectivă.

ONF examinează dosarul, iar prefectul emite un ordin prin care se oficializează intrarea în vigoare a regimului silvic, care se aplică cu caracter permanent. Cu toate acestea, pot fi luate în considerare modificări în alocarea parcelelor (în anumite condiții); și unele prorogări de la regimul forestier pot fi autorizate de către stat - în mod ad-hoc din motive de interes general.

Comunitatea rămâne în controlul gestiunii patrimoniului său și continuă să-și asume responsabilitățile de proprietar: în nici un caz regimul forestier nu lipsește proprietarul de prerogativele sale.

În fiecare an, ONF prezintă municipalității un raport de management.

Regimul forestier se bazează pe un mecanism de finanțare comună și pe „plata compensatorie” emisă de stat, care suportă aproximativ 85% din costul implementării acestuia.

Municipalitățile participă la finanțarea regimului forestier în două moduri:

- prin plata unui impozit de doi euro pe hectar în fiecare an (acest impozit se datorează numai dacă ONF a propus un plan de management)
- donând un procentaj de 10 sau 12% din toate veniturile (produse de exploatarea forestieră).

Aceste modalități de finanțare sunt stabilite prin lege (Decretul nr. 2012-710 din 7 mai 2012 privind îngrijirea și cheltuielile de administrare pentru pădurile statului și pădurile aflate în regim silvic).

Aplicarea regimului silvic este o condiție sine qua non pentru a beneficia de ajutor public aferent suprafețelor forestiere.

Oficiul Național Silvic este o unitate publică națională de natură industrială și comercială aflată sub supravegherea statului.

Contractul încheiat între stat și Oficiul Național Silvic stabilește:

- (1) Orientările de management și programele de acțiune ale instituției publice, precum și mijloacele de implementare a acestora;
- (2) Obligațiile de serviciu public care rezultă din implementarea regimului silvic;
- (3) Misiunile de interes general care îi sunt încredințate de către stat, precum și evaluarea mijloacelor necesare pentru îndeplinirea acestora;

- (4) Condițiile în care Oficiul Național Silvic contribuie la implementarea, în pădurile și pădurile supuse regimului silvic, a politicilor publice referitoare la gospodărirea pădurilor și a mediului atunci când nu face parte din misiunile definite în prezentul capitol;
- (5) Condițiile în care Oficiul Național Silvic oferă expertiză statului, autorităților locale și celor interesați în evaluarea și gestionarea riscurilor naturale previzibile.

Oficiul Național Silvic poate, în cadrul prevederilor stabilite la articolul 27 din Legea nr. 2000-321 din 12 aprilie 2000 contribui, în zonele de revitalizare rurală, la menținerea serviciilor către public care nu intră în jurisdicția sa.

Oficiul Național al Silviculturii poate fi însărcinat, în temeiul convențiilor cu persoane publice sau private, să efectueze, în Franța sau în străinătate, operațiuni de management, studii, sondaje și lucrări în vederea:

- 1° Valorificării biomasei forestiere;
- 2° Protecției, gestionării și dezvoltării durabile a resurselor naturale, în special a resurselor forestiere;
- 3° Prevenirii și gestionării riscurilor naturale;
- 4° Protecției, reabilitării, monitorizării și punerii în valoare a ariilor naturale și a peisajelor;
- 5° Amenajării și dezvoltării rurale, atunci când aceste operațiuni vizează în principal arborii, pădurile și spațiile naturale sau când contribuie la întreținerea serviciilor publice în zonele rurale periclitate.

Atunci când aceste operațiuni de gospodărire se referă la păduri private, ele sunt supuse prevederilor art. L. 315-2.

Oficiul Național Silvic poate vinde și lemn prelucrat. Operațiunea poate fi făcută direct, în afara departamentelor Bas-Rhin, Haut-Rhin și Moselle, în următoarele cazuri:

- 1° În caz de urgență;
- 2° Pentru realizarea, după consultarea organizațiilor profesionale în cauză, a unui / unor programe experimentale;
- 3° În cazul lipsei inițiativei private.

Oficiul Național Silvic participă la monitorizarea pericolelor pentru sănătate plantelor în pădurile care fac obiectul regimului silvic (menționat la articolul L.211-1).

Oficiul National Silvic este administrat de un consiliu de administrație a cărui compoziție se stabilește prin decret, care cuprinde reprezentanți ai statului, autorităților locale și personalului tehnic, precum și personalități alese pentru competența lor în domeniul profesional, tehnic, economic, științific, social, domeniul de vânătoare sau de protecție a naturii. Acesta poate crea, sub președinția unuia dintre membrii săi, comitete consultative cuprinzând reprezentanți ai diferitelor activități legate de pădure, precum și un comitet de audit care să asigure, sub responsabilitatea sa, urmărirea chestiunilor legate de dezvoltarea și controlul informațiilor contabile și financiare.

Resursele Oficiului Național Silvic trebuie să îi permită acestuia să facă față tuturor costurilor de exploatare și echipamente corespunzătoare misiunilor care îi sunt încredințate. Acestea includ, în special:

- (1) Produsele pădurilor menționate la pct. 1° alin. I al articolului L. 211-1 precum și veniturile din reparații, restituiri, daune, încasări și venituri diverse aferente acestor păduri și păduri;
- (2) Taxele de îngrijire și administrare stabilite în condițiile prevăzute la art. L. 224-1 și plătite de autoritățile locale și alte persoane juridice menționate la 2° alin. I al articolului L.211-1;
- (3) O subvenție de la bugetul general în cazul în care cuantumul resurselor prevăzute la art. L. 224-1 nu atinge valoarea reală a cheltuielilor rezultate din intervențiile de conservare și gospodărire în păduri publice și pădurile comunităților și/sau a altor persoane juridice;
- (4) Veniturile din vânzarea loturilor grupate prevăzute la art. L. 214-8, sub rezerva repartizării către fiecare autoritate locală a cotei sale din încasările nete.

Pot fi atribuite alte categorii de resurse definite în lege.

Sub rezerva prelevărilor dispuse prin lege pentru compensarea Oficiului Național Silvic pentru cheltuielile de îngrijire și administrare a pădurilor, toate operațiunile de conservare și gospodărire în pădurile de stat și pădurile comunităților și altor persoane juridice definite la pct.2° din alin.I al articolului L. 211-1 se fac, cu titlu gratuit, de către instituția publică.¹⁰

ONF gestionează 25% din pădurile franceze, adică un total de 11 milioane de hectare de păduri publice, inclusiv 4,6 mil ha în Franța continentală și 6,4 mil ha în departamentele de peste mări, în principal în Guyana. Pădurile de stat administrate de ONF sunt toate certificate PEFC. ONF gestionează, de asemenea, ecosisteme asociate pădurii precum turbării, dune, peluze alpine, pe o suprafață de 5.340 km² (ONF este considerat uzufructuar al pădurilor statului, fapt care a dat naștere printre altele la discuții privind impozitul pe terenurile neamenajate).

ONF recoltează 40% din volumul anual de cherestea al Franței (exploatarea fiind practică, în principal, de firme de lucrări forestiere) și se ocupă și de gestionarea ariilor naturale protejate (cum ar fi rezervațiile naturale naționale sau siturile Natura 2000).

GERMANIA

Germania are, din totalul suprafeței naționale, aproape 33% acoperită de pădure. Există un PFN la nivel național, o Strategia Forestieră 2020 și o [Cartă Națională a Lemnului](#).

¹⁰ https://www.legifrance.gouv.fr/loda/article_lc/LEGIARTI000045213262

Politica forestieră este implementată în cea mai mare parte la nivel sub-național (Bundesländer), în cadrul [Legii Federale a Pădurilor](#) (Bundeswaldgesetz). Există inventare forestiere naționale actualizate în mod regulat. Aproape 66% din totalul pădurilor se află sub imperativul unui plan de management care este obligatoriu pentru toate întreprinderile forestiere de peste 100 ha, și este înregistrat la un organism oficial.

Suprafața forestieră din Germania s-a extins lent și reprezintă acum 32,7% din suprafața totală; toate pădurile germane sunt considerate „semi-naturale”; peste 80% dintre acestea sunt raportate ca fiind protejate pentru conservarea biodiversității; raportul dintre tăieri și sporul net anual este între 75% și 81%.

[LANDESBETRIEB FORST BRANDENBURG](#), înființată în 2009, cu sediul în Potsdam, este o întreprindere publică forestieră a statului/ landului Brandenburg care administrează în mod durabil pădurile deținute de acesta în scop economic, ecologic și recreativ, fiind și un partener/ furnizor de servicii pentru proprietarii de păduri private și comunale. *Forst Brandenburg* asigură respectarea cadrului legal forestier în calitate de autoritate relevantă, oferă granturi ca modalitate de sprijin a pădurilor private (este responsabil pentru protecția pădurilor a 1,1 milioane de hectare de pădure). Unitatea de cercetare LFE din Eberswalde este un centru științific cunoscut și parte constitutivă a întreprinderii.

[THÜRINGENFORST AÖR](#) - Aproximativ o treime din suprafața Turingiei este acoperită de păduri, ceea ce echivalează cu aproximativ 0,5 milioane de hectare. ThüringenForst, ca organizație forestieră de stat, deține 200 000 de hectare de pădure. Acest lucru face ca ThüringenForst să fie cel mai mare proprietar regional de pădure. Stocul de lemn reprezintă aprox. 350 de metri cubi la hectar.

ThüringenForst practică un management al pădurilor centrat pe apropierea de natură, dezvoltarea/ extinderea unor păduri valoroase atât din punct de vedere ecologic, cât și din punct de vedere economic. ThüringenForst este responsabilă pentru formularea și implementarea obiectivelor concrete ale politicii forestiere. Prin urmare, persoanele private și entitățile corporative (în special municipalitățile) pot încheia contracte de gestionare a pădurilor cu ThüringenForst. Acest concept de management de succes se numește „Gemeinschaftsforstamt” (tradus: Oficiul Forestier Comun). În plus, ThüringenForst exercită, în numele ministerului responsabil, autoritatea forestieră în toate pădurile din Turingia, independente de proprietate.

[NIEDERSÄCHSISCHE LANDESFORSTEN](#) – „Pădurea de stat din Saxonia Inferioară” (NLF) este cel mai mare proprietar de pădure din Saxonia Inferioară. Managementul practic al pădurilor revine în sarcina celor 24 de birouri ale comisiilor silvice și a gărzilor silvice regionale asociate acestora.

Cifra de afaceri anuală este de aproximativ 130 de milioane de euro (și o valoare adăugată netă de aproximativ 60 de milioane de euro).

Pe lângă dezvoltarea afacerii operaționale, accentul principal este pus pe serviciile oferite în domeniile ecologiei, educației pentru mediu și recreerii.

Cu o suprafață de aproximativ 4,8 milioane de hectare, Saxonia Inferioară are suprafețe forestiere (păduri și arboret) pe aproximativ 1,20 milioane de hectare. Cu 335.000 de hectare, Pădurile de Stat din Saxonia Inferioară gestionează practic aproape o treime din pădurea landului. Alte 55.000 de hectare sunt deținute de guvernul federal, 107.000 de hectare sunt păduri corporative și 707.000 de hectare sunt păduri private și cooperative. „Pădurea de stat din Saxonia Inferioară” îngrijește, de asemenea, și aproximativ ale 77.000 de hectare, majoritatea păduri cooperative.

GRECIA

Grecia are aproape o treime din suprafața sa constituită din păduri/ zone împădurite. Toate pădurile și zonele împădurite sunt protejate de Constituția Greciei. Legea nr. 998/1979 protejează și pune în valoare resursele forestiere ale țării, armonizând în același timp multiplele sale funcții cu nevoile de bază ale vieții sociale a cetățenilor și cu cerințele civilizației moderne. Prevederile pentru managementul durabil al pădurilor sunt incluse în Legea 3208/2003, care subliniază principiile durabilității, conservării biodiversității și utilizării multiple a terenurilor forestiere. Pădurile și zonele împădurite sunt gestionate în mod durabil de către Serviciile Silvice, prin aplicarea „Planurilor de management forestier” (FMP). Specificațiile tehnice ale FMP au fost revizuite în 2018. Pentru perioada 2009-2018, 39,5% din pădurile și suprafețele împădurite sunt gestionate durabil prin aplicarea FMP.

Alte aspecte sunt reglementate de Regulamentele 2173/2005 și 1024/2008 (Regulamentul FLEGT și metodologia de punere în aplicare a acestuia) care stabilesc o schemă de licențiere voluntară pentru aplicarea legislației forestiere, guvernanța și comerțul în Comunitatea Europeană. Grecia, în calitate de stat membru al UE, pune în aplicare Regulamentul UE privind lemnul (Nr. 995/2010) și combaterea exploatarea forestiere ilegale.

Relativ recent au fost revizuite Cerințele Tehnice pentru Elaborarea Planurilor de Protecție împotriva Incendiilor Pădurilor și Ecosistemelor Forestiere și a fost adoptat un Plan de Acțiune pentru prevenirea incendiilor forestiere.

În anul 2018 a fost adoptată o Strategie Forestieră Națională (SNF). Documentul definește principiile și liniile directoare ale politicii forestiere pentru perioada 2018-2038, identificând o serie de obiective specifice, precum și resursele necesare și mijloacele de implementare a acestora.

Principalele instrumente de planificare sunt planurile de amenajare a pădurilor, care sunt întocmite de către Serviciul Silvic pentru majoritatea pădurilor de stat sau de către silvicultori independenți pentru pădurile private, comunale și, în unele cazuri, de stat, și aprobate de Direcțiile forestiere regionale.

Serviciul Silvic este responsabil cu furnizarea de informații cu privire la aspectele legislative, drepturile și obligațiile referitoare la păduri. Serviciul Silvic informează proprietarii privați cu privire la toate reglementările și măsurile disponibile pentru îmbunătățirea stării

proprietății lor și colaborează la realizarea planurilor necesare pentru cererea ce urmează a fi întreprinsă. Există o abordare și o procedură similară pentru toți proprietarii privați de păduri, iar planul de management este obligatoriu pentru toți proprietarii de păduri, indiferent de mărimea proprietății.

De asemenea, Serviciul Silvic, în strânsă cooperare cu mai multe ONG-uri, pregătește proiecte și întreprinde acțiuni care vizează îmbunătățirea mediului forestier grecesc și conservarea speciilor din aceste zone.

Secretariatul General pentru Păduri și Direcțiile Regionale ale Pădurilor și Oficiile Silvice Raionale - reprezintă singura entitate publică de gospodărire a pădurilor.

POLONIA

Polonia are o suprafață împădurită care acoperă cca 31% din teritoriul național. Cadrul de reglementare pentru silvicultură este reprezentat de [Legea forestieră din 1991](#) și de documentul aprobat de Consiliul de miniștri în 1997 și intitulat *Politica statului polonez în sectorul forestier*. Un proces de elaborare a unui Plan Național Forestier a început în 2012 și este acum în curs de consolidare. Aproximativ 95% din păduri se află sub un plan de management sau un instrument echivalent, care este obligatoriu și aprobat de un organism oficial. Suprafața certificată în temeiul schemelor de certificare de către terți reprezintă aproximativ 77% din suprafața pădurii (în 2014).

[Holdingul Pădurilor Naționale de Stat](#) este o organizație care protejează, utilizează în scop economic și gestionează pădurile Poloniei aflate în proprietate publică în numele Trezoreriei de Stat a Poloniei, de peste nouăzeci de ani. Suprafața gestionată depășește 7,2 milioane de hectare.

Pădurile de Stat - **Państwowe Gospodarstwo Leśne / Lasy Państwowe** - ca organizație, a fost susținută de două principii: structura pe trei niveluri și statutul de autofinanțare. La baza structurii de management a Pădurilor Statului se află cele 430 de ocoale silvice. La nivelul următor se află cele 17 direcții regionale ale Pădurilor Statului. În fruntea organizației se află Directorul General al Pădurilor Statului și biroul Direcției Generale. Pădurile de stat sunt subordonate ministrului mediului care numește directorul general.

Polonia ocupă poziția de lider în Europa în ceea ce privește suprafața forestieră, de peste 9,1 milioane de hectare, ceea ce reprezintă 29,4% din teritoriul Poloniei. Marea majoritate a acestei suprafețe sunt păduri deținute de stat, din care aproape 7,6 milioane de hectare se află în administrarea Exploatației Pădurilor de Stat.

Acoperirea forestieră a crescut de la 21% în anul 1945 la 29,4% în prezent. Din 1995 până în 2014 suprafața pădurii s-a mărit cu cca 504 mii hectare. La baza lucrărilor de împădurire din Polonia se află Programul Național pentru Creșterea Acoperirii Pădurilor, cu ținta creșterii acoperirii forestiere cu până la 33% în 2050.

Organizarea Pădurilor Statului se bazează pe principiul autofinanțării. Drept urmare, Pădurile Statului nu beneficiază de banii contribuabililor. Unitățile forestiere funcționează la nivel național, regional și local. Implică, în total, un număr de aproape 25 de mii de persoane¹¹.

Exploatarea Forestieră Națională a Pădurilor de Stat este o unitate organizatorică fără personalitate juridică. Documentul de bază pentru Pădurile de Stat este Legea Pădurilor din 28 septembrie 1991, cu modificările ulterioare. Acesta definește principiile de gestionare a pădurilor de stat de către **Państwowe Gospodarstwo Leśne/ Lasy Państwowe** și pădurile cu alte tipuri de proprietari. Structura organizației este definită de statutul acesteia, emis prin regulamentul ministrului mediului în 1994.

Modelul de management al „Pădurilor de Stat” se bazează pe o structură pe trei niveluri:

- Directorul general al PGL numit de Ministrul Mediului. El conduce organizația prin emiterea de ordonanțe și decizii, prin intermediul biroului Direcției Generale a Pădurilor Statului – unitate centrală; organul consultativ al directorului general este reprezentat de Consiliul Pădurilor Statului¹²;
- Direcțiile regionale ale PGL - sarcina lor este de a supraveghea unitățile subordonate și de a le coordona activitățile;
- Ocoale silvice - acestea desfășoară managementul pădurilor pe baza planului de management forestier. Managerul ocolului silvic este responsabil de starea pădurilor din zona ocolului. Ocoalele silvice sunt împărțite în unități forestiere.

Funcția auxiliară în raport cu structura menționată mai sus este îndeplinită de direcțiile separate care funcționează la nivel național sau regional. Departamentele de anvergură națională sunt:

- Centrul de Informare a Pădurilor de Stat - publică reviste și cărți, administrează site-ul SF, este angajat în promovarea și organizarea de evenimente.
- Centrul de Coordonare a Proiectelor de Mediu - coordonează proiectele de mediu ale Pădurilor Statului, implementează programe pentru Programul Operațional „Infrastructură și Mediu”, analizează perspectivele de ajutor financiar pentru sectorul silvic și lemn.
- Forest Gene Bank „Kostrzyca” - colectează și stochează resursele genetice ale copacilor și arbuștilor, realizează studii privind conservarea resurselor, produce biosonde.

Autofinanțarea Pădurilor de Stat este posibilă datorită existenței așa-numitului Fond Forestier. Ocoalele silvice prospere își transferă acolo surplusurile financiare pentru ca banii să fie folosiți de alte unități. Fondul Forestier finanțează și alte proiecte, inclusiv cele de anvergură națională, de ex. educație, cercetare, construirea infrastructurii, pregătirea planurilor de management forestier. Datorită acestui model de management, „Pădurile de Stat” nu reprezintă o povară pentru bugetul de stat – mijloacele financiare provenite din

¹¹ https://bip2.lasy.gov.pl/pl/bip/px_dg~statutpgllp.pdf

¹² <https://bip2.lasy.gov.pl/pl/bip/px~statutpgllp.pdf>

vânzarea de lemn sunt cheltuite pentru alte sarcini statutare pe care organizația este obligată să le îndeplinească.

PGL LP este o unitate organizatorică de stat fără personalitate juridică. „Pădurile de Stat funcționează sub forma unui serviciu de stat cu atribute precum dreptul de a purta uniforme și de a folosi emblema Republicii Polone, protecția juridică oferită funcționarilor publici, dreptul la locuință gratuită sau la concediu medical plătit, etc.”. În același timp, spre deosebire de alte servicii care au în dotare, legal, uniforme, de exemplu poliția, angajații PGL LP pot fi consilieri și pot acționa în administrațiile locale. Aceasta înseamnă că PGL LP pot avea un impact direct asupra politicii forestiere locale, de exemplu prin blocarea înființării de noi parcuri naționale de către autoritățile locale.

Activitățile PGL LP sunt supravegheate de Ministerul Mediului. „Prevederile Legii cu privire la păduri și alte prevederi legale nu definesc conceptul de supraveghere de către ministrul mediului asupra pădurilor de stat și asupra gospodăririi pădurilor. De asemenea, nu indică măsuri clare de control și măsuri de corectare a activității supravegheate, ceea ce permite Directorului General al Pădurilor Statului să implementeze o politică destul de dezinhibată și să garanteze un grad mare de independență în acțiunile întreprinse”.

Mai mult, legea pădurilor autorizează PGL LP să desfășoare activitate strict economică în numele Trezoreriei Statului, sugerând dualismul organizatoric și juridic al acestei entități. Prin urmare, Pădurile de Stat este sau poate fi considerată și ca o companie axată pe maximizarea profiturilor. Venitul PGL LP este de aproximativ 8 miliarde PLN pe an.

Aproximativ 90 la sută din veniturile totale provine din vânzarea de lemn. În 2019, bugetul de stat a primit 2,8 miliarde PLN.

Pădurile de stat / PGL LP dețin o poziție de monopol pe piața de vânzare a lemnului din Polonia (doar 4% din acțiunile pieței de vânzare a lemnului provin din pădurile private). Reglementările privind stabilirea condițiilor de vânzare a lemnului sunt emise individual de către directorul general sub forma unei ordonanțe în baza statutului PGL LP.

PGL LP controlează practic aprovizionarea cu lemn, dar stimulează și o creștere a ofertei. Acest fenomen duce la existența unui conflict raportat la interesul public. Acest lucru are consecințe pentru societatea poloneză, cum ar fi: generarea unei chirii de tip monopolistic prin reducerea ofertei și creșterea prețului lemnului, supraestimarea costurilor de exploatare ca urmare a lipsei unei concurențe reale pe piață, dominarea funcționării întreprinderilor situate mai jos în lanțul valoric etc.

SLOVACIA

Întreprinderea de stat „Pădurile Republicii Slovace” a fost înființată prin Decizia Ministerului Agriculturii privind fuzionarea întreprinderilor forestiere din Slovacia, i.e. „Păduri Bratislava” - întreprindere de stat; „Păduri Trenčín” - întreprindere de stat; „Pădurile Slovaciei de Nord” - întreprindere de stat- Žilina; „Pădurile din Slovacia Centrală - întreprindere de stat - Banská Bystrica; „Păduri Košice” - întreprindere de stat; „Păduri Prešov” - întreprindere de stat și Întreprinderea de gestionare a semințelor și de îmbunătățire a materialului forestier

Liptovský Hrádok; precum și prin Carta Fundației a Ministerului Agriculturii al Republicii Slovace.

Scopul principal al întreprinderii de stat menționate rezidă în gestionarea pădurilor și a altor proprietăți aflate în proprietatea statului slovac. Astfel după cum a fost prevăzut prin Codul comercial, întreprinderea menționată este o entitate economică îndreptățită să desfășoare activități permanente în domeniul antreprenorial, al producției și al comerțului

Întreprinderea „Pădurile Republicii Slovace” este autorizată să presteze servicii, lucrări și alte activități în scopul obținerii unei surse permanente de venituri financiare (fiind o întreprindere care vizează prioritar interese subsumate bunăstării publice are și statut de întreprindere de importanță strategică).

Managementul întreprinderii este asigurat de directorul executiv și de cei patru directori-șefi care gestionează secțiunile de organizare, dezvoltare și tehnică, afaceri și economic.

Structura organizatorică cuprinde 3 niveluri de management:

- Primul nivel – nivelul de bază, constă din ocoalele silvice, alte diviziuni și centre. Acestea reprezintă unitățile organizatorice de bază structurate în întreprinderi forestiere; desfășoară direct activități de producție forestieră și toate celelalte activități din cadrul unităților;
- Al doilea nivel de management este format din diviziunile antreprenoriale din cadrul întreprinderii (acestea asigură activitățile silvice și/sau activități specializate fiind unități individuale de organizare internă cu ciclul de producție și economic închis);
- Al treilea nivel este cel al conducerii propriu-zise – și anume direcția generală; reprezintă centrul de management al întreprinderii și gestionează direct și indirect (metodic) întreprinderile forestiere.

SPANIA

În Spania pădurile și terenurile împădurite reprezintă, împreună, mai mult de jumătate din suprafața națională. Multe dintre responsabilitățile administrative/ de management în domeniul silvic se regăsesc la nivel subnațional. [Legea forestieră din 2003](#) a fost modificată în 2006 și 2015; există un plan forestier pentru anii 2002-2032. Inventarul Forestier Național, coroborat cu informațiile cartografice și statistice oferă baza necesară pentru elaborarea politicilor și pentru raportarea internațională.

Suprafața forestieră a Spaniei s-a extins în mod constant în ultimele decenii și reprezintă, în prezent, cca 37,1% din suprafața țării. La aceasta se adaugă alte aproape 19% terenuri împădurite. De asemenea, stocul disponibil a crescut și se ridică la 60 m3 o.b./ha în medie. Biomasa supraterană a crescut și ea cu o rată de 0,5%/an între 2010 și 2020.

În ceea ce privește structura pădurilor/ terenurilor împădurite (ca funcții): 23% din păduri și terenurile împădurite sunt protejate pentru conservarea biodiversității; 23,8% din sunt desemnate ca „pădure de protecție”. Nicio pădure de pe cuprinsul Spaniei nu este considerată ”netulburată de om”.

Cadrul de reglementare forestier din Spania este destul de complex din motive care țin de descentralizare. Statul (guvernul central) deține doar competențe de reglementare de bază și are competență națională în materie de amenajare, în timp ce comunităților autonome le sunt recunoscute, prin Constituție, competențe depline în domeniul gestiunii pădurilor și al elaborării politicilor forestiere (articolele 148 și 149 din aceasta). Ca urmare a celor menționate mai sus, fiecare dintre cele 17 Comunități Autonome și-a elaborat propria lege (regională) a pădurilor, în cadrul dat de [Legea 43/2003, din 21 noiembrie, privind silvicultura](#) (modificată în 2006, 2015 și 2018) - document care reprezintă norma națională în privința cerințelor minime de reglementare care trebuie respectate de autoritățile regionale.

Exploatarea terenurilor forestiere este întotdeauna supusă unor bariere de reglementare. Legea 23/2003 mandatează Comunitățile Autonome să adopte două tipuri de instrumente de planificare forestieră: Planurile Silvice regionale și așa-numitele Planuri de Management al Resurselor Forestiere (PORF). Planurile Silvice Regionale afectează întregul teritoriu al Comunității Autonome și reglementează exploatarea lemnului într-o manieră largă și generală. Planurile de management al resurselor forestiere (PORF) sunt, dimpotrivă, planuri tehnice integrate în planurile forestiere regionale care reglementează exploatarea lemnului în suprafețe forestiere mai mici și specifice care au fost grupate prin caracteristicile sau proximitatea lor. În aceste planuri sunt stabilite cerințele specifice privind exploatarea forestieră, speciile de recoltare, regulile privind dimensiunile și vârstele sau regenerarea terenului după recoltare. Cu toate acestea, nu toate pădurile au fost clasificate într-o zonă PORF. În consecință, în funcție de reglementarea exactă a comunității autonome și de încadrarea suprafeței forestiere pe care urmează să fie exploatată, trebuie obținută o autorizație de exploatare a unei păduri (întotdeauna păduri definite prin PORF) sau, în unele cazuri, o notificare publică.

SUEDIA

Suedia are mai mult de două treimi din suprafața națională acoperită de păduri. Legislația forestieră națională se aplică de mai bine de 100 de ani. Cea mai recentă lege forestieră a fost adoptată în 1979, iar cele mai recente modificări (majore) au fost efectuate în 2014. Un proces de tip plan forestier național/ NFP a fost instituit în 2014 și guvernul a lansat Programul național pentru păduri în luna mai a anului 2018. 98% din păduri sunt gestionate / administrate în baza unui plan de management sau unui instrument echivalent - deși aceste planuri nu sunt obligatorii și nu sunt înregistrate la/de către un organism oficial.

Suprafața forestieră a Suediei rămas constantă din 2000 și reprezintă 68,7% din suprafața totală a terenului.

Aproximativ 7,7% din pădure și alte terenuri împădurite sunt protejate pentru conservarea biodiversității, în timp ce 16,4% din pădure este considerată cu statut de pădure de protecție. Aproape 2,2 milioane de ha de pădure sunt considerate netulburate de om.

[SVEASKOG AB](#) - Sveaskog este cel mai mare proprietar de pădure din Suedia. Compania deține 14% din pădurile Suediei și vinde bușteni, lemn-biocombustibil, lemn pentru prelucrarea celulozei, puieți; oferă și servicii de silvicultură. Sveaskog își completează livrările din pădurile proprii cu achiziții de la alți proprietari de păduri; realizează schimburi și/sau importuri. Sveaskog operează, de asemenea, tranzacții cu terenuri și dezvoltă activități care privesc vânătoarea, pescuitul și alte activități în aer liber. Sveaskog este deținută de statul suedez. Conform politicii de proprietate a statului, Sveaskog este dedicat creșterii durabile (sustenabilitatea este o parte integrată a guvernantei companiei). Proprietarul (statul) are, de asemenea, o politică explicită în ce privește dividendele și obiective financiare, randamentul și raportul datorie netă/capital propriu

Sveaskog și-a reînnoit cadrul ecologic pentru promovarea investițiilor durabile, în conformitate cu noua taxonomie a UE (Sveaskog a fost prima companie forestieră din Europa cu un cadru de obligațiuni financiare ecologice compatibil cu taxonomia respectivă).

Noul cadru a înlocuit cadrul de obligațiuni verzi al Sveaskog adoptat în 2017, care a stat la baza emisiunilor anterioare de obligațiuni verzi ale companiei (noul cadru ia în considerare standardul de obligațiuni verzi propus de UE).

Cadrul ecologic actualizat a fost dezvoltat în cooperare cu Danske Bank. Pentru a asigura calitatea demersului, Sveaskog a comandat și o verificare suplimentară la [CICERO Shades of Green](#). Rezultatul evaluării a consemnat cel mai înalt rating pe scara valorică de referință și un rating la nivelul „Excelent” pentru guvernanta corporativă.

Pentru a atinge obiectivele UE în materie de climatică și obiectivele Pactului Verde European, investițiile trebuie direcționate către proiecte și activități durabile. Acest lucru necesită ca investitorii, companiile și factorii de decizie să poată identifica și compara investițiile pe baza definițiilor comune a ceea ce este durabil. Una dintre măsurile din cadrul Planului de acțiune al UE pentru finanțare durabilă este, astfel, stabilirea unui sistem de clasificare pentru activitățile durabile din punct de vedere ecologic, cunoscut sub numele de taxonomie verde.

Sveaskog a fost prima companie forestieră din Europa care a stabilit primul cadru ecologic în 2017, stabilind standardul pentru finanțarea silviculturii prin obligațiuni verzi. Prin actualizarea cadrului de obligațiuni verzi, Sveaskog încearcă să-și armonizeze silvicultura conform FSC și angajamentul față de dezvoltare și inovare cu ambițiile taxonomiei UE.

În termeni practici, aceasta înseamnă că din capitalul generat din obligațiunile verzi se va finanța sau refinanța total sau parțial investițiile și cheltuielile pe care Sveaskog le suportă pentru silvicultură, adaptate pentru a contribui în mod activ la atingerea obiectivelor de calitate a mediului, a obiectivelor Acordului de la Paris și a obiectivelor UE în materie de climă.

Sveaskog deține 4,1 milioane de hectare de teren, dintre care aproximativ 3,1 milioane de hectare sunt terenuri forestiere productive, ceea ce reprezintă 14% din terenul forestier din Suedia. Sveaskog este și un furnizor important de cherestea și lemn pentru industria celulozei și de biocombustibili pentru companiile energetice. De asemenea, compania acordă terenuri pentru amplasamente de producție/ captare a energiei eoliene, precum și pentru agrement. Pentru a consolida silvicultura (privată) în zonele slab populate, Sveaskog vinde proprietăți forestiere în diferite părți ale țării. Sveaskog operează și administrează și un număr de 37 de Eco Parcuri.

[Agencia suedeză pentru păduri](#) este autoritatea națională responsabilă de problemele legate de păduri. Funcția principală este de a promova tipul de management al pădurilor din Suedia care să permită atingerea obiectivelor politicii forestiere.

Politica forestieră pune un accent egal pe cele două obiective principale: producția și mediul. În calitate de organ administrativ responsabil cu implementarea politicii forestiere, cooperează cu reprezentanții industriilor forestiere și ai sectorului de mediu în vederea atingerii obiectivelor unei silviculturi durabile din punct de vedere economic și ecologic.

Agencia se află în subordinea Ministerului Afacerilor Rurale și Infrastructurii (și în fiecare an primește îndrumări de la guvern în ceea ce privește obiectivele generale și cadrul financiar pentru organizație).

[Legea privind protecția pădurilor](#) specifică cerințele care trebuie respectate de proprietarul pădurii. Cerințele se aplică, de exemplu, la luarea în considerare a mediului natural și cultural, la reîmpădurirea după tăierea arborilor, cerințele pentru producția de lemn și multe altele. În principiu protejarea / regenerarea mediului și producția trebuie să aibă o pondere egală (din perspectiva politicilor suedeze în domeniul silviculturii).

UNGARIA

Ungaria are aproape 23% din teritoriul național acoperit de păduri și suprafețe împădurite (strategia națională în domeniul pădurilor pentru perioada 2016-2030 a fost aprobată în 2016).

Legea de reglementare a pădurilor a fost votată de parlament în anul 2009. Ca și în cazul celorlalte state, Ungaria are un inventar forestier național actualizat, precum și o bază de națională de date. Toate pădurile sunt administrate/gestionate în baza unui plan de management, care este obligatoriu.

Suprafața pădurii a crescut lent și a atins 22,7% din suprafața terenului (în 2020).

Aproape 43% din pădure este protejată pentru conservarea biodiversității. Această pondere s-a dublat între 2000 și 2010. Aproximativ 10% din pădurile Ungariei sunt desemnate ca fiind cu statut de „pădure de protecție”.

Pe aproximativ jumătate din suprafața forestieră a Ungariei gestionarea durabilă a pădurilor este realizată de un număr de 22 de companii forestiere de stat. Aceste societăți comerciale sunt cu răspundere limitată și sunt 100% proprietate de stat, în care drepturile de proprietate sunt exercitate de Ministerul Agriculturii. Companiile se ocupă în primul rând de silvicultură, dar desfășoară și alte activități în domeniul cinegetic, al activităților de prelucrare a lemnului etc..

Statul și entitățile publice dețin 56% din suprafața totală a pădurilor. Conform reglementărilor legale, pădurile aflate în proprietatea statului pot fi administrate numai de companiile de stat sau instituțiile publice. Pădurile municipale au o pondere mai mică de 1% din suprafața totală, prin urmare rolul lor este destul de limitat în sectorul forestier.

Restul pădurilor (43%) aparțin proprietarilor privați, mai ales persoanelor private care dețin de obicei păduri în proprietăți comune indivize; aproximativ jumătate (51%) din suprafața de pădure privată este administrată de un administrator individual pe baza drepturilor de proprietate sau a unui contract cu proprietarii. Companiile și asociațiile forestiere administrează 13%, respectiv 12% din suprafața pădurii private. În timp ce companiile pot avea o gamă largă de activități în afară de gestionarea pădurilor, asociațiile forestiere pot fi înființate doar în scopuri de management forestier.

Caracteristica comună a tuturor organizațiilor de gestionare a pădurilor este faptul că operațiunile forestiere sunt în mod obișnuit efectuate de antreprenori forestieri. Chiar și companiile forestiere de stat tind să externalizeze lucrările forestiere, mai degrabă decât să angajeze muncitori forestieri. Uneori dețin mașini și utilaje grele, dar le împrumută contractorilor lor¹³.

Regimul exploatarei produselor pădurii – fructe de pădure, ciuperci, plante medicinale

Majoritatea țărilor garantează publicului general accesul liber la păduri, deși sub rezerva unor condiții, restricții și interdicții specificate. În general, o regulă care guvernează accesul la păduri este că persoanele care intră trebuie să evite a produce daune (daune produse proprietarului pădurii, proprietății, mediului și ecosistemului forestier). Cu toate acestea, există țări care au și restricții specifice. Analiza reglementărilor de acces relevă existența unor diferențe în: nivelul administrativ la care sunt consacrate drepturile de acces public; reglementarea drepturilor de acces la pădurile publice vs. private; amploarea și precizia drepturilor formale de acces; definirea activităților permise persoanelor care intră în pădure și competențele acordate autorităților publice (locale) de a reglementa, restricționa sau interzice accesul și activitățile¹⁴.

¹³ https://facesmap.boku.ac.at/library/FP1201_Country%20Report_HUNGARY.pdf

¹⁴ <https://cordis.europa.eu/project/id/311919/reporting/de>

Cu toate acestea, s-a constatat că, deși există reglementări generale privind drepturile de acces, în multe regiuni acestea sunt modificate de/prin practicile sau normele locale. Efectul acestora uneori incapacitează uneori proprietarii să-și exercite drepturile de a restricționa accesul la produsele forestiere (efectele pot fi amplificate de lipsa unei distincții clare între drepturile individului și exploatarea comercială a produselor forestiere).

Majoritatea țărilor garantează accesul liber la păduri, sub rezerva unor condiții, restricții și interdicții specificate, funcție de context:

- dacă drepturile de acces public la păduri sunt reglementate de legea forestieră sau de altă legislație, iar la nivel administrativ (de stat, regional etc.) această reglementare este codificată;
- reglementarea drepturilor de acces la pădurile private și/sau publice;
- amploarea drepturilor de acces recunoscute oficial și precizia cu care sunt descrise/definite;
- definirea activităților la care au drept persoanele în baza accesului liber;
- competențele acordate autorităților publice (locale/regionale/centrale) de a reglementa, restricționa sau interzice accesul și/sau unele/anumite practici.

În majoritatea țărilor, publicul are dreptul de a folosi cel puțin unele produse. În funcție de diferențele de reglementări între țări, se pot distinge mai multe grupuri de țări, și anume:

- țări în care publicul are drepturi generale de a utiliza produsele pădurii, dar în care proprietarii de terenuri pot restricționa sau interzice utilizarea anumitor produse prin utilizarea unor indicatoare adecvate sau pot percepe taxe pentru colectarea acestora, cum ar fi Italia, Letonia, Serbia sau Spania;
- țări în care recoltarea este în general fără restricții, cum ar fi Finlanda și Suedia¹⁵;
- țări în care restricțiile sunt doar în scopuri comerciale, cum ar fi în Scoția, sau când colectarea poate fi interzisă atunci când proprietarul pădurii deține un permis de recoltare a NWFP pentru producție, ca în Slovenia;
- țări în care colectarea poate fi total interzisă, de exemplu, în pădurile private, cum ar fi în Turcia.

Accesul publicului european este de obicei reglementat de legislația existentă la nivel național sau regional, cu câteva excepții în care astfel de reglementări sunt delegate la niveluri administrative inferioare (de exemplu, Italia, Spania)¹⁶. Majoritatea țărilor garantează accesul liber la păduri al publicului larg, dar accesul este de obicei supus unor condiții specificate (de exemplu, limitat la timpul zilei/perioada diurnă), restricții (de exemplu, este permis accesul pedestru exclusiv, numai pe poteci și nu în timpul operațiunilor forestiere etc.) și interdicții (de ex. fără acces cu vehicule). Regula generală este că oamenii trebuie să evite daunele aduse proprietarului pădurii și daunele aduse proprietății și mediului.

¹⁵ <https://www.extrakt.se/en/wild-blueberries-an-untapped-resource/>

¹⁶ https://efi.int/sites/default/files/files/publication-bank/2019/efi_wsctu_10_2019.pdf

În unele țări, accesul la pădurile private poate fi restricționat fie de către proprietarii de terenuri (de exemplu, în Portugalia, Spania, Letonia), sau prin lege (de exemplu, România). Cu toate acestea, restricțiile privind accesul publicului la pădurile private sunt rareori eficiente, deoarece proprietarii de păduri sunt adesea incapabili să impună controlul accesului. Astfel de restricții sunt operaționale în principal în țările sau regiunile unde pădurile sunt împrejmuite/îngrădite pentru a restricționa accesul animalelor (cum ar fi în Țara Galilor), astfel încât infrastructura necesară este deja în vigoare, iar restricțiile de acces sunt în general acceptate ca normă.

În Europa, legile și prevederile privind drepturile de recoltare a produselor pădurii diferă substanțial de la o țară la alta și sunt legate de utilizarea istorică a unui anumit PFM în zonă.

În funcție de aceste diferențe, se pot distinge mai multe grupuri de țări:

- țări în care recoltarea este în general permisă atât pentru colectarea privată, cât și pentru cea comercială (de exemplu, Finlanda);
- țări în care publicul are drepturi generale de a colecta unele produse ale naturii, dar proprietarii pot fie să restricționeze, fie să interzică utilizarea anumitor produse (de exemplu, Serbia, România) sau pot percepe taxe pentru colectarea acestora (de exemplu, Italia, Spania);
- țări în care restricțiile sunt impuse numai asupra colectării comerciale (de exemplu, Scoția), sau când colectarea de către public poate fi interzisă dacă proprietarul pădurii deține un permis pentru recoltarea comercială a produselor (de exemplu, Slovenia).

Consumul personal al majorității produselor este în general permis în majoritatea țărilor europene, deși în unele țări proprietarii de păduri sau deținătorii de drepturi comerciale de recoltare au dreptul legal de a interzice (de exemplu, Austria, România, Regatul Unit, Spania) sau de a restricționa colectarea speciilor pentru care dețin un permis (de exemplu, Italia). În alte țări, utilizarea personală este limitată la „niveluri proporționale cu consumul casnic” (de exemplu, Turcia), în timp ce în alte țări aceste niveluri sunt clar definite (de exemplu, în Austria și Slovenia, consumul personal de ciuperci este limitat la 2 kg de persoană pe zi).

În practică, totuși, proprietarii de păduri sunt rareori capabili să împiedice publicul să recolteze pentru consumul propriu de pe terenul lor, chiar și atunci când au dreptul legal să facă acest lucru. În plus, drepturile și tradițiile cutumiare pot depăși uneori drepturile de proprietate legal definite. Asemenea discrepante între drepturile formale și cele informale pot crea tensiuni între proprietarii de terenuri și vânzătorii de furaje, de exemplu, în special în zonele în care presiunea asupra resursei este mare și poate duce la propagarea activităților ilegale de recoltare.

Cercetările arată că există o multitudine de aranjamente instituționale informale, locale, care guvernează diferitele aspecte ale recoltării acestor produse. Aceste aranjamente informale au adesea un impact mai mare asupra lanțului valoric decât regulile formale. Normele formale și cele informale coexistă primele încorporând, uneori, elemente

ale regulilor informale preexistente (de exemplu, reglementările de vânătoare în cazul Germaniei).

Excluderea utilizatorilor comerciali este mai puțin afectată de normele informale în comparație cu cazul recoltării pentru consumul personal, deși astfel de cazuri mai există. Recoltarea comercială necesită de obicei obținerea unui permis de colectare, care necesită, de obicei, plata unei taxe (de exemplu, în Turcia și Italia), o pregătire specifică (de exemplu, Serbia) sau înregistrarea ca întreprindere (de exemplu în Letonia). Doar în câteva țări (Finlanda între acestea) drepturile fiecăruia se extind și la utilizarea comercială a majorității produselor – de ex. ciuperci și fructe de pădure, conuri și fructe căzute pe pământ. Închirierea terenurilor forestiere în scopul accesului exclusiv la produsele pădurii este permisă în majoritatea țărilor europene dar, în practică, acest lucru se întâmplă rar.

BIBLIOGRAFIE

<https://agriculture.gouv.fr/le-programme-national-de-la-foret-et-du-bois-2016-2026>
<https://eustafor.eu/members/office-national-des-forets-onf/>
<https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocumentAfis/184301>
https://foresteurope.org/wp-content/uploads/2016/08/SoEF_2020.pdf
https://facesmap.boku.ac.at/library/FP1201_Country%20Report_AUSTRIA.pdf
<https://www.gov.pl/web/dglp>
https://bip2.lasy.gov.pl/pl/bip/px_dg~statutpgllp.pdf
https://bip2.lasy.gov.pl/pl/bip/px_~statutpgllp.pdf
<https://www.cepf-eu.org/page/france>
<https://www.cepf-eu.org/page/members-0>
https://unece.org/fileadmin/DAM/timber/meetings/2020/202012_ToS_Copenhagen/Item_3_Forest_ownership.pdf
<https://legislatie.just.ro/Public/DetaliiDocumentAfis/184301>
https://www.legifrance.gouv.fr/loda/article_lc/LEGIARTI000045213262
<https://parliament.bg/bg/laws/ID/164662>
https://facesmap.boku.ac.at/library/FP1201_Country%20Report_BULGARIA.pdf
www.dolnimirava.org
https://foresteurope.org/wp-content/uploads/2016/08/SoEF_2020.pdf
<https://www.metsa.fi/en/about-us/compliance-and-governance/>
https://facesmap.boku.ac.at/library/FP1201_Country%20Report_HUNGARY.pdf
<https://cordis.europa.eu/project/id/311919/reporting/de>
<https://www.extrakt.se/en/wild-blueberries-an-untapped-resource/>
https://efi.int/sites/default/files/files/publication-bank/2019/efi_wsctu_10_2019.pdf